

Reg.č.projektu CZ.03.1.48/0.0/0.0/16_068/0007157

Název projektu: „Po 50+ jdu do práce“

Vážení přátelé,

Dovolte mi, abych Vás touto formou oslovila a trochu Vám přiblížila situaci onkologických pacientek, které se zapojily do projektu „**Po 50+ jdu do práce**“. Vlivem dlouhodobé léčby a malé naděje návratu do zaměstnání se ženy podměrně často dostávají do existenčních problémů. Boj s rakovinou je vyčerpávající záležitost, jak po stránce zdravotní, tak i finanční. Řada žen skončila v invalidním důchodu, další zkrátily svůj pracovní úvazek, jiné musely změnit obor nebo pracovní zařazení. Zaměstnavatelé nejsou k nemocným ženám příliš vstřícní. Pro přiblížení uvádím příběhy dvou pacientek, které se pokusily umístit na trhu práce.

S Valérií se znám již 10 let. Je jí 63 let a je vdaná. Z prvního manželství má 2, dnes již dospělé, syny. Po narození prvního syna dokončila studium na Filozofické fakultě Univerzity Karlovy. Vždy se o historii zajímala a po ukončení studia pracovala v muzeu. Po narození druhého syna zůstala v domácnosti a vzhledem k jejich nemocím o ně pečovala. S prvním manželem se rozvedli po 20 letech, synům tehdy bylo 13 a 10 let a oba zůstali v její péči. Myslím, že to bylo jedno z jejich nejhorších období života. Celou řadu let pracovala pro osoby se zdravotním postižením. Jako osobní asistentka se starala o například o autistickou dívku nebo o seniory. Určitou dobu učila na základní škole a na gymnáziu. Posléze pracovala v jedné organizaci, která sdružovala osoby s mentálním postižením a jejich rodinné příslušníky. Zde působila 8 let a v této době jsme se také seznámily. Valérie byla vždy diabetik. Její zdravotní stav se stále nedařilo stabilizovat, a tak skončila v nemocnici. Zde podstoupila řadu vyšetření. Předběžně vše bylo v normě, při dalším podrobnějším vyšetření byl však zjištěn zhoubný nádor ve střevě. Následovala operace a 6 chemoterapií. Vzhledem k dalším onemocněním a komplikacím nebylo možné v onkologické léčbě pokračovat. Onkologické onemocnění a vedlejší účinky léčby postupně zhoršovaly její další nemoci - neuropatie zasáhla nejen nohy a ruce, ale i zrak. Zhoršil se především diabetes, přidalo se astma, hypertenze, tachykardie, žaludeční problémy a kardiologické problémy. V současné době se léčí na hematologickém oddělení v Praze. Onkologické onemocnění a vedlejší účinky léčby jí neumožnily nástup do zaměstnání, a tak přešla do invalidního důchodu. Sama mi říkala, že pokud jí to péče o děti a rodinu umožňovala, věnovala se problematice postavení osob se zdravotním postižením. Aby mohla tuto službu poskytovat co nejkvalitněji, tak absolvovala řadu odborných kurzů. Nyní působí jako dobrovolnice pacientské organizace, která sdružuje onkologické pacienty a jejich rodinné příslušníky. Valerie sama hodnotí svou účast v projektu takto: „Do projektu „PO 50+ jdu do práce“ jsem se zapojila s představou, že se mi podaří znovu navázat na znalosti z období před onemocněním. Problémy jsem neměla s teoretickými znalostmi, hodně mi pomohly individuální konzultace. V průběhu tréninkové praxe jsem ale pochopila, že není možné pravidelně docházet do práce s ohledem na neočekávané a nepředvídatelné výkyvy onemocnění, která mám. Dobrovolnická činnost mě uspokojuje a věřím, že moje zkušenosti a poznatky z nemoci nebo z léčby pomohou ostatním. Nepřipadám si zbytečná a vlastně mě to naplňuje.“

S Markétou se znám již několik let. Je jí 64 let, je vdaná a má 4 děti. Markétě byl melanom operován v roce 1998. Nebylo to pro ní vůbec jednoduché. Předtím 17 let vykonávala těžkou fyzickou práci a

Reg.č.projektu CZ.03.1.48/0.0/0.0/16_068/0007157

Název projektu: "Po 50+ jdu do práce"

pokoušela se najít si méně fyzicky náročnou práci. Začala pracovat jako šička. Nikdy se práce nebála, a navíc tato práce měla v její rodině tradici. Aby tuto tradici neporušila vystudovala střední průmyslovou školu. Krátce po nástupu však onemocněla zánětem žil a po návratu do zaměstnání jí zaměstnavatel dal výpověď. Lékařka jí doporučila odstranění křečových žil. Mezitím se uvědomila, že má na chodidle víc než rok černou skvrnu. Nedělala jí problémy, ale pozorovala, že se stále zvětšuje. Nastala série vyšetření, následovala operace a pobyty v nemocnicích. Byla to pro všechny velmi nelehká doba. Nejstaršímu synovi bylo v té době 23 let a studoval, druhý syn nastoupil v té době na vojnu. Třetí syn se vyučil cukrářem a začal pracovat a nejmladšímu bylo 14 let a chodil do 8 třídy. Když se vrátila z nemocnice, rodině ze začátku nic neřekla a tvářila se, že šlo o křečové žíly. Sama si po večerech vyhledávala, co to vlastně melanom je. To, že se jedná o zhoubný nádor, věděla z nemocnice, ale chtěla vědět víc. Informace ji hodně vyděsily. Teprve asi po 3 měsících se svěřila starší sestře. Markéta říká: „Moje sestra Jana mi tehdy pomohla nejvíc“. Pak to sdělila manželovi. Matce to řekla asi po 2 letech, která jí měla za zlé, že jezdí často do Prahy, což byla pravda, ale jezdila na pravidelné kontroly do nemocnice. V současné době na kontroly jezdí jen 1x ročně. V širším okolí rodiny se tehdy o své nemoci nezmiňovala. Naštěstí se neobjevily komplikace a kontroly, které absolvuje, jsou bez nálezů. V současné době Markéta pracuje jako hospodářka Svazu tělesně postižených .

Markéta mi řekla hned na začátku: „Tak do toho projektu jdu. Víš, že tahle nemoc, a je to s podivem, je také znamením, že musíš něco ve svém životě změnit nebo zlepšit. Ráda bych absolvovala kurz na nějaké tvořivé téma, pořád něco vyrábím a tvořím. Myslím, že něco jako vázání a aranžování květin, aranžování výzdoby na Velikonoce nebo na svátky. Chtěla bych se něco nového naučit a podpořit naši organizaci novými výrobky na výstavách rukodělné činnosti. Mám jasnou představu a těším se na to.“

Svou účast v projektu Markéta hodnotí takto: „Jsem velmi ráda, že jsem se rozhodla zapojit do projektu. Získala jsme řadu přátel, vím na koho se obrátit a s kým si pohovořit. Myslím, že jsem na začátku nemoci udělala chybu v tom, že jsem o ní nemluvila, hlavně v rámci rodiny. Určitě by si tehdy zasloužili informaci o mé nemoci. Rozhodně bych dnes každému onkologickému pacientovi doporučila využít každou možnost, která jim umožní nemoc zvládat lépe. Myslím, že základem je, aby člověka bavilo to, co dělá, musí mu to přinášet radost a uspokojení, je dobré mít kolem sebe dobré lidi. Samozřejmě, že s postupujícím věkem se přidávají další zdravotní problémy, ale zvládám to“.

Dnes Markéta jezdí do místních organizací Svazu tělesně postižených a učí členy i členky, jak si vyrobit krásné dekorace, jak aranžovat a vázat květiny, jak lze vyrobit přáníčka. Sama Markéta říká: „Baví mě stále se něco učit a zkoušet něco nového a jsem ráda, že řada lidí má o mojí podporu zájem. Jsem z toho nadšená a vlastně i ze sebe.“

Závěrem mi milí čtenáři dovoluji několik slov.

Dlouhá léta se potýkám s onkologickým onemocněním. Součástí mého života jsou stálé návštěvy lékařů různých oborů. Osobně jsem přesvědčená, že při onkologickém onemocnění sehrává velmi

Reg.č.projektu CZ.03.1.48/0.0/0.0/16_068/0007157
Název projektu: "Po 50+ jdu do práce"

důležitou roli psychika pacienta. Každý nemocný člověk je zranitelnější než zdravý. Velmi mě mrzí, že se setkávám s onkologickými pacienty stále nižšího věku.

Nedávno jsem se setkala s pacientkou, která mi svěřila svůj příběh. Pracuje v pobočce jedné banky a ona a ještě jedna její kolegyně jsou každý rok měsíc pryč. Ta jedna proto, že každý rok jako onkologická pacientka jezdí do lázní, ta druhá má jako koníčka cestování a jezdí po světě. Ta nemocná během svého pobytu má u sebe počítač a v omezeném režimu i pracuje, ačkoliv je v pracovní neschopnosti, ta zdravá se v té době práci nevěnuje. Ale celý pracovní tým jí fandí a prožívá s ní její dobrodružství a těší se na její vyprávění a na fotky z cest. Nikomu z jejích kolegů nevadí, že měsíc musí dělat její práci. Tu nemocnou si naopak dobírají a vtipkují o tom, že ona se jen jela flákat, zatímco oni pracují. Je to o tom, jak se vyrovnáváme s nemocemi vlastními i jiných, jak je dokážeme přijmout či nepřijmout.... **A tak zůstáváme v zajetí stereotypů spokojeně dál.**

Je to jen několik málo střípků z mého „onkologického života“. Napište mi jaké zkušenosti s Vaším onemocněním máty Vy.

Ing. Jiřina Vecková, předsedkyně NRZP Středočeského kraje
Mgr. Martina Burýšková, spoluautorka

Evropská unie
Evropský sociální fond
Operační program Zaměstnanost

Reg.č.projektu CZ.03.1.48/0.0/0.0/16_068/0007157
Název projektu: "Po 50+ jdu do práce"

